

Др ГАЈО ГОЛУБОВИЋ

РЕЧИ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

КОМУНИКАЦИЈА
ЛЕКАР - ПАЦИЈЕНТ

БЕОГРАД, 2011.

Издавач
Аутор
maocscg@yahoo.com
011/2139-238

Рецезент
Проф. др Божидар Бојовић

Лектура и коректура
Миомир Жижич

Прелом и штампа
Colorgrafx d.o.o.

Тираж
500 комада

Рукопис књиге „Речи које живот значе“ др Гаја Голубовића садржи два поглавља једне методолошки разрађене замисли укомпоноване у целину: однос у комуникацији између лекара и пацијента. У комуникацији два бића, од којих један тражи, а други пружа помоћ, крије се широки спектар поступака, који у датом моменту свесно или несвесно израћају из човека. С једне стране је лекар, носилац високо моралне и етички узвишене Хипократове заклетве, али да ли све те поступке увек и следи и испуњава и да ли успева да потисне свесно или несвесно које их угрожава? С друге стране је пацијент, непредвидив, немоћан или моћан, како у захтевима, тако и у поступцима.

Аналитичком разрадом рукописа намеће се неколико закључака, на које треба указати прије кратког приказа специфичности појединих поглавља књиге. Очито, аутор је ношен основном жељом да се помогне човеку у невољи, посебно кад је угрожено његово здравље, мотивисан за студије медицине. Као млад лекар, стицајем околности мењао је радна места диљем некадашње велике отаџбине. По природи обдарен истраживачким и аналитичким духом, запажао је и документовао. И, наравно, видео и доживео много чега о чему није могао ни сањати. Усхићења и радости које добро носи. И разочарања, не мала.

Приметио је као заједничку карактеристику и код старијих, мање више искусних лекара и код лекара почетника назначену разлику у одиосу и контакту са пацијентом. У тим, по много чему различитим крајевима, диференцирао је два типа људи који су се определили за хумаин позив лекара. Једни, који су себе и свој его ставили у први план и други који су, у жељи да помогну другом, били спремни на фанатичне жртве. И једни и други су у контакти-

ма са пацијентима грешили. Као лекар бићем одређен овој другој групи Хипократових следбеника, аутор је желео да проишкне у узроке и тајне таквих поступака. Трагање за њима, за непознаницама, сналагање или несналажање у њима утицале су да се професионална каријера креће у смеровима које је мање желео, да не оствари све што је могао. На заласку каријере отвара срце и душу у жељи да помогне у оном о чему се на студијама медицине не учи.

У првом поглављу „Комуникација као врста интеракције међу људима у лекарској пракси“, користећи се изворима класичних, али и савремених ауторитета, сажето, често и „in ekstense“ цитира и праги проблематику, чинећи је разумљивом и медицински неедукованом читаоцу. Износи се актуелна проблематика, са специфичностима које носи лекарска пракса. Ту је дат читав низ примера слојевитог односа између лекара и пацијента, који могу да буду и савети и упозорења и једној и другој страни.

Друго поглавље „Речи које живот значе“ су есенција и верни одраз ауторове жеље и мотива који су га покренули. Као на филмској траци смеђују се кратке истините приче, договорштине кроз лекарску праксу и којима се доминантно одржава и усмерава основна нит: однос лекара и пацијента у свакодневним комуникацијама. Истините, отворене и јасне, свака од њих је порука, или савет, или опомена, или наука.

Али и сликовити приказ наше стварности, наших врлина и мања, нашег цивилизацијског и људског нивоа, наших етичких и моралних норми, традиције, знања и незнања.

Уистину ради се о вредном и изузетно корисном полухвату, корисном за све, првенствено за лекаре, и то оне који праве прве кораке у узвишеној, тешкој и одговорној професији. Али и оне који су одмакли на том путу са грешкама или не, да се осврну за собом, али и да погледају напред. И за другу страну, ону која тражи помоћ. Да се оствари боље.

Топло и са задовољством препоручујем овај рукопис за штампу.

12. мај 2011. Подгорица Проф. др Божидар М. Бојовић